

Vieras selvä elämä, pelottava ja ahdistava

Julkaistu 2.3.2011

Olen juonut vuosikymmeniä osissa, ensin lyhempiä putkia ja sitten pidempiä putkia. Sen ohella vetänyt kartonki tolkulla tupakkaa, mentoli savukkeita. Olen yskinyt vuosikausia ja keuhkot vetelevät viimeistään. Olen astmaatikko, allergikko, kilpirauhasen vajaatoiminta potilas, ylipainoinen jonkin verran ja todella impulsiivinen hermoraunio, jolle lääkärini määräsi rauhoittavia, etten haukkuisi puolisoani kaikilla maailman rumimmilla nimillä ja heittelisi ruokia pitkin seinäiä tai suuttuisi olemattomista tehden karpäsistä härkäsiä. Olen lääkityksellä jos jostakin.

Minulla on käytössä vitamiineja ja hivenaineita, luontaistuotteita, antibiootteja jatkuviin korvatulehduksiin ja muihin tulehduksiin, rasvoja kutiavaan ihoon, silmätippoja punaisiin väsyneisiin ja herkkiin silmiin ja näkökin on jo heikko.

Ikää on tässä kuussa 47 ja tuntuu kuin olisin yli 90-vuotias. Elämänhalua ei ole, enkä juuri tunne mitään tunnetasolla. Olen välinpitämätön surkimus. En harrasta edes seksiä puolisoni kanssa enkä kenenkään muunkaan kanssa, seksi ei kiinnosta. Voisin muuttaa nunnaluostariin ihan hyvin. Sitten jäisi koirani ja sitä en ainakaan jätä, vaikka kaiken muun voisinkin jättää. Onhan niitä paikkoja maailmassa, mutta olisiko tämä selvinpäin eläminen jossakin muualla sen antoisampaa?

Olen ollut juomatta nyt 20 päivää, eli siitä asti kun sain alkoholikrampin työmaallani asiakkaitteni edessä. Kolhin itseäni sen verran, että toinen silmä meni mustaksi. Tapahtumasta en muista mitään. Joku vain tilasi ambulanssin ja heräsin sairaalassa tiputuksessa. Pääkoppani kuvattiin epileptisen kohtauksen takia, mutta mitään siihen viittaavaa ei löytynyt. Eivät kertoneet edes löytykö enää edes aivoja. En halua juoda enää! Päästivät sairaalasta pois kotiin tärisemään kolmeksi vuorokaudeksi, jolloin oksensin koko ajan. Olin oksentanut muutenkin pitkään ja kurkkua kuristi. Ei edes vesi pysynyt sisällä.

Töihin menosta ei ollut puhuttakaan. Sairaslomalleen voinut virallisesti jäädä kun satun omistamaan puolisoni kanssa baarin, jossa omakustantaisesti join baarin litkuja sujuvasti, itse itselleni tarjoillen suoraan hyllystä. Aloitin juomisen jo aamuseitsemältä kolmella neljällä vahvalla konjakilla, että krapula loiventuisi ja oksentaminen loppuisi. Oksentaminen loppuikin ja jossakin vaiheessa tuli nälkä, mutta nielemisestä ei tullut mitään. Kurkku oli turvoksissa, ääni kuin karhulla ja naama muodottoman pöhötyksen vallassa. Jätin syömisen, sillä vain litkut menivät alas ja kaikki sekini alkoholia. Sairaalassa totesivat kaikkien veriarvojeni olevan kuoleman vaarallisen korkealla, niin munuais- kuin maksa-arvotkin. Ammattijuoppona aloin piilotella juomistani jo hyvissä ajoin, kun puolisoni nalkutti ja oli huolissaan, eikä hän ollut suinkaan ainut. Sanoin hui hai kaikelle.

Työntekoni oli ala-arvoista. Jos joku työntekijöistäni toimisi nyt samalla tavalla, ohjaisin hänet kiireesti hoitoon. Potkut eivät siinä auttaisi, sillä alkoholin litkimisen loputtua, ihminen kaipaa tekemistä ja tarvetta tuntea olevansa rakastettu ja kunnioitettu. Minulla on käynyt tuuri. Puolisoni on yhä puolisoni, jota ihmettelen suuresti. Täytyy olla sitä tosi rakkautta kun tuihtupäissäni olen vetäissyt päin pläsiäkin, mutta olen minökin häneltä turpiin saanut. Seköön ei ole mikään ihme, sillä kun sietokyky menee, niin se sitten menee. Tyttäreni ei puhu minulle vielääkään, sillä tupsasin soittlemaan kännissä ihan mihin aikaan vuorokaudesta hyvänsä. No, en olisi ollut näinkään pitkään selvinpäin, mutta kun otan antabusta tabletteina kolme kertaa päivässä ja kolmesti myös vitamiineja. Rauhoittavia tabletteja en ole vielä hakenut apteekista kun yritän nyt itse rauhoittua.

Vierotusoireita alkoholista ei varsinaisesti enää ole eikä tule mieleenkään sekoittaa antabusta alkoholin kanssa. Siitä on varoiteltu ihan kiitettävästi ja siitäkin, että jos kuurin lopettaa tuosta vain, niin lääke vajaalla maksan toiminnallani pysyy elimistöissäni hyvinkin yhä kaksikin viikkoa. Siinä mielessä on ihan sama vaikka popsinkin lääkkeeni. Kuka nyt jaksaa odotella kahta viikkoa pullollista kaljaa, josta tulee takuulla taas jonkin sortin kimmoke jatkuvaan ryyppäämiseen. Lääkärit ovat jo sanoneet, että en saa juoda enää koskaan. Tulin sitä nimittäin kysyneeksi. Lääkäri tiesi sen, minkä tiedän itsekin, en osaa juoda lasillista alkoholia edes ruuan kanssa etteikö se johtaisi parissa päivässä tynnyrillisiin viinaa. Muistini pätkii yhä, mutta olen sentään alkanut nukkua öisin. Hikoilu on ohi, mutta puolisoni kuorsaus ei. Kaikista pahinta on olla töissä ja katsella humalaisia asiakkaitaan ja kuunnella paskaa siitä kuinka ylpeitä he ovat minusta kun en enää ota. Ottaisin toki mielelläni, mutta kun en enää voi. No, itseasiassa tuo lääke on erinomainen. Se jotenkin sopii minulle ja takoo päähäni, että en tarvitse enää viinaa vaan ruokaa, kuntoilua ja erilaisia virikkeitä.

Aloin opiskella ranskaa netin kautta. On vasta kaksi oppituntia takana, joten en jakele asiantuntevia repliikkejä ranskaksi

vielä. Rehelliseksi tässä oppii pakostakin. Alkoholin vaikutuksen alaisena tai viinan himossa sitä valehtelee uskomattomia, joihin kyllä itse uskoo, koska ne toimivat hyvin. Esimerkkinä sanon, että aamulla lähdin leipomoon hakemaan tuoretta leipää klo. 7 ja juoda samalla join parit konjakit. En asu Suomessa, sen sanon nyt. Siellä olisi odotettava kello yhdeksään ja viinakauppakin aukeaa vasta kymmeneltä. Suomessa olisi kyllä helpompi olla juonikas kuitenkin, sillä puolisoni ei puhu suomea lainkaan. Olisi siinä kertomuksissa eli varsinaisissa valheissa ainakin väriä sen verran, että saattaisi hyvä kirja syntyä.

Yksi kamuni, joka on ollut alkoholitta yli vuoden, houkutteli AA-kerhoon tiistai-iltaisina. Ajattelinpa mennä sinne ensi tiistaina kuuntelemaan, onko yhtä hulluja muitakin kuin minä. Jos hullut yleensäkin ovat sairaita ja lääkityksen tarpeessa niin alkkikset ne vasta sairaita ovat. Voi olla, että tavallinen standardihullu on älykkäämpi kuin juoppohullu. Inhoan puolisoani siinä mielessä, että hän sanoo tukevansa minun alkoholittomuuttani, mutta sitten kiskoo kaljaa itse joka päivä ja onpa kerran pari viikossa kunnon kannissäkkin. Tämä selvinpäin oleminen on yhä niin uutta, että ei sitä tiedä vielä, miten päin tässä olisi oltava.

Kello on nyt yli puolenyön ja aika kiittää kuluneesta päivästä, että jollakin tasolla meni ontuen taas nappiin, ilman viinaa, antabuksen avulla ja sinnikkäällä ajattelulla, että kyllä minä tästä päivästä selviän. Heti aamulla otan taas uuden antabuksen, poltan tupakan, ulkoilutan koiran, juon pannullisen kahvia ja valmistan aamupalan puolisololleni, jos en satu olemaan pahalla päällä kun olen jo ihan varma, että hän haisee kaljalle kuorsatessaan tuolla sängyssä. Hän kun oli töissä. Minä en, sillä minulla on pari kokkia, jotka saavat hoidella keittiötäni baarissa, jos olen huonolla tuulella syystä, että en enää voi juoda koskaan. Se on pelottavaa se. Tsemppiä sille, joka lähtee kanssani tynemmille ja raikkaammille vesille, näkemään kauneutta ilman lasin pohjia.

Nimimerkki:

Kokki K

link

Lähde verkko-osoite: <https://paihdelinkki.fi/fi/tarinat/lue-tarinoita/alkoholi/vieras-selva-elama-pelottava-ja-ahdistava>